

huizen te goed te doen. Een van de eigenaardigheden van Ensenada is dat de paarden nog niet door de auto's zijn verdrongen en er zelfs zóó weinig aan zijn gewend, dat zij er in de omstreken nog van schrikken. Wij zien veel hoog-wielige karretjes rondrijden, bestuurd door Mexicanen of Indianen, ook ruiters te paard, gekleed in den bekenden langen lederen, met franje afgezetten broek, den breedgeranden, vilten punthoed kordaat op het hoofd, revolver op zij.

We eten allerlei zwaargepeperde, geheimzinnige spijzen in een Mexicaansch restaurant, waar een donkeroogige Carmen ons bedient en eenige vlooiën acrobatische toeren op het tafellaken verrichten. 's Avonds wandelen we langs de baai waar de zon verzinkt in vlamvend goud, we dwalen langs het verlaten park vol exotische planten en boomen die niemand bewondert, we trachten hier en daar ons verstaanbaar te maken aan de inwoners die zich voor hun huizen staan te vervelen (want de eenige bioscoop — en hoe oud en vervallen ziet die er uit — is gesloten) en gaan vroeg naar bed, in ons primitieve hotelletje, om te ontkomen aan de melancolie die opstijgt uit dat oude stadje, zonder verleden en wellicht zonder toekomst.

Maar misschien ook, nu het tegenwoordig bewind veel doet ter verbetering van wegen en buitenlandsch verkeer, en het plaatsje al gemakkelijker bereikbaar is, gaat Ensenada een groote toekomst tegemoet, misschien is het over vijftig jaar een bloeiende badplaats geworden. De mogelijkheden zijn er stellig: het zachte, zonnige klimaat, de ligging aan de onvergelykelijke baai, met haar breede, zachtglooiende kusten, de grootsche natuur er omheen. Ook de voor een badplaats onmisbare attracties ontbreken niet: de *p u n t a b a n d a*, een berg (meestal in het midden door een gordel van nevel omgeven, vandaar de naam) die, aan het zuidelijke eindpunt van de baai gelegen, als een schiereiland daarin vooruit springt. Van den top heeft men aan twee kanten een onvergelykelijk uitzicht op zee en baai. Totnogtoe hebben slechts de weinige toeristen er van genoten die toevallig daar kwamen en den moed hadden de brandende zon en het slechte bergpad te trotseeren. Dan is er de *z.g. blow hole*, een diepe grot aan het strand, waar de branding inslaat en, door werking van de samengeperste lucht, met donderend geweld weer uit te voorschijn spuit, in een hooge, fonkelende wolk van schuim. Daar zullen wellicht later badgasten en met reisgidsen gewapende toeristen heentrekken, langs goedgebaande en met wegwijzers voorziene wegen, terwijl wij nu moeizaam klauterden over steenen en planten. En zij zullen het armelijke visschersdorpje verdringen dat nu nog ligt aan den voet van *p u n t a b a n d a*: de kleine nederzetting van Japansche *a b a l o n e* visschers, die als duikers neerdalen in zee om er de bekende veelkleurige schelpen te zoeken. Den inhoud dier schelpen — de weekdieren zelf —